

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

85. DOĞUM GÜNÜ ÖZEL SAYISI

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU ÖZEL SAYISI ÜZERİNE

28 Şubat 1939 tarihi, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Hocamızın 85. doğum günüdür. Onun için bir özel sayı hazırlığı içinde idik. Ancak gelecek sayımızı 80. yaş günü için Dr. Öğr. Üyesi Hüseyin Öksüz Hocamıza ayırmıştık. Sonuç olarak Sakaoğlu Hocamızın sayısını bir hafta önceye almayı uygun bulduk. Bu sayıların ilkini takdirlerinize sunuyoruz.

Prof. Dr.
Nedim
Bakırcı*

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU'NUN HAYAT HİKÂYESİ

*Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

28 Şubat 1939 tarihinde Konya'nın Fahrünnisa Mahallesi'nin Çaybaşı Caddesi üzerindeki 22 numaralı evde doğmuştur. Ancak bu tarih resmî kayıtlarda 20 Mart 1939 olarak görülmektedir. Hattat Hafız Mehmet Sakaoğlu ve ev hanımı Zeliha Hanım'ın (Köseoğlu) üç çocuğunun sonuncusudur. Ağabeyi Hasan Sakaoğlu 1923 ve ablası Hayriye Karpuzoğlu 1927 doğumludur. Ablası 1959 yılında vefat etmiştir. Dedemoğlu Mahallesi'ndeki Hâkimiyeti Milliye İlkokuluna, 1951 yılında da Konya Lisesinin orta kısmına kaydolur. Okulun 1955 yılında kaydolduğu lise kısmını ise 1959'da bitirmiştir. 1960 yılında kaydolduğu İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1965 yılında mezun olmuştur. Ayrıca, Çapa Yüksek Öğretmen Okulunu da bitirmiştir.

İlk görev yeri Tokat Gaziosmanpaşa Lisesidir (1965-1967). Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde, önce asistan (1967-1971), sonra sırasıyla asistan doktor (1971-1977), doçent doktor (1977-1988) unvanlarını almış, 1988 yılında Konya

Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne profesör olarak atanmıştır. 1988-1994 yılları arasında iki dönem Eğitim Fakültesi Dekanlığı görevini yürütmüştür. 1994'ten sonra bölüm başkanlığını da yürüten Sakaoğlu 20 Mart 2006 tarihinde yaş haddinden emekli olmuştur.

Özel çabalarıyla kurulmasını sağladığı Selçuk Üniversitesi Türk Halk Kültürü Uygulama ve Araştırma Merkezinin emekli oluncaya kadar altı dönem başkanlığını yürütmüştür.

Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Folklor Araştırmaları Kurumu, İLESAM, UNİMA, Konya Fikir, Sanat ve Kültür Adamları Birliği Derneği; Konya Lisesi Mezunları Derneği, Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi, Selçukya Kültür Sanat Derneği ve Konya Kültür ve Turizm Derneği'nin üyesidir. American Folklore Society'ye üyelik tarihi 1974'tür. Türk Dil Kurumunda 1983-2001 yılları arasında 18 yıl bilim kurulu üyeliği, 1996-1999 yılları arasında da bir dönem yürütme kurulu üyeliği yapmıştır. Konya Lisesi Mezunları Derneği'nin kurucu üyesi ve ilk başkanıdır. Ayrıca Konya Fikir Sanat Kültür Adamları Birliği Derneği'nin de kurucu üyesidir. Prof. Sakaoğlu; Asya, Avrupa ve Amerika kıtalarındaki pek çok ülkede çe-

şitli bilimsel toplantılara katılmış, bildiriler sunmuş, oturum başkanlıkları yapmıştır.

Kitapları, makaleleri ve bildirileri aynı kıtalarda İngilizce, Almanca, Makedonca Fransızca ve Japoncaya çevrilmiştir. Bugüne kadar; bildiri, eleştiri, derleme, aktarma, çeviri ile bazı gazete ve dergilerdeki köşe yazıları dikkate alınırsa 2000'in üzerinde yazı kaleme almıştır. Ayrıca yayımlanmış 72 kitabı bulunmaktadır. Prof. Sakaoğlu hakkında beş kitap, sekiz dergi özel sayısı hazırlanmıştır.

Prof. Sakaoğlu öğretim görevlisi Yurdanur Sakaoğlu ile evlidir. Sakaoğlu Ailesinin ilk çocuğu Mehmet İstemi 18 Haziran 1968 Erzurum doğumlu olup 15 Ocak 1969'da vefat etmiş, Erzurum'da toprağa verilmiştir. Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu olan büyük kızı Dr. Selcen Sakaoğlu-Manavgat uzmanlığını, İzmir Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalında almış, Uzm. Dr. olarak 18 Şubat 2020 tarihinde emekli olmuştur. Küçük kızı Seren Sakaoğlu ise mezun olduğu Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi İngilizce Öğretmenliği Ana Bilim Dalında araştırma görevlisi olarak görev yapmış, yüksek lisansını tamamlamış ve 27 Haziran 2021 tarihinde görevinden ayrılmıştır. Prof. Sakaoğlu'nun tek torunu, 10 Nisan 2006 Konya doğumlu Güven Üstün halen 11. sınıf öğrencisidir. Yedek subaylık görevini, 112. dönemde Tuzla Piyade Okulunda öğrenci ve Sivas'ta Piyade asteğmeni olarak tamamlamıştır. Hocama ailesiyle birlikte sağlıklı bir ömür diliyorum.

Sakaoğlu Hocamız, deği-

şik illerimizdeki bazı dergilerde sürekli olarak yazmaktadır. Bunlardan komşu il olan Niğde'de yayımlanan Akpınar'daki yazılarını yıllara göre şöyle sıralayabiliriz.

2009

“Eleştirinin Sefaleti ve İntihalin Zaferi”, *Akpınar* (Niğde), 4 (23), Eylül-Ekim 2009, 14-19.

“Bak Şu ‘Dört’ Rakamının / Sayısının Başımıza Açtıklarına!..”, *Akpınar*, 4 (24), Kasım-Aralık 2009, 7-10.

2010

“Niğde Güzellemesi”, *Akpınar*, 5 (25), Ocak-Şubat 2010, 6-8.

“Bilimde Aşırma Yöntemleri”, *Akpınar*, 5 (26), Mart-Nisan 2010, 4-

2011

“İsmail Özmel: Bir Taşralı Şairin Şiir Dünyası”, *Akpınar*, 6 (36), Kasım-Aralık 2011, 3-22.

2015

“Yüksek Öğretim Kurumlarına

Prof. A. Yücel Çetin, Prof. Esmâ Şimşek, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ve Öğr. Gör. Yurdanur Sakaoğlu
Ayaktakiler: Öğr. Ayşe Alptekin, Doç. Dr. Selçuk Peker, Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı, Prof. Dr. Nedim Bakırcı

Öğretim Elemanı Alma Yöntemleri”, *Akpınar*, 10 (58), Temmuz-Ağustos 2015, 8-13.

2016

“Çay Üzerine Yârenlik”, *Akpınar*, 11 (64), Temmuz-Ağustos 2016, 13-17; *Kültür Çağlayanı*, 7 (41), Kasım-Aralık 2016, 8-10.

“Bendeki Erol Güngör: Dün ve Bugün”, *Akpınar*, 11 (63), Mayıs - Haziran, 2016, 7-11.

2017

“Benim Tarık Buğra’m”, *Akpınar*, 12 (68), Mart-Nisan 2017, 6-8).

“Dr. Orhan Okay’la 50 Yıl”, *Akpınar*, 12 (70), Temmuz-Ağustos 2017, 3-13.

“Profesörler ve Vefalı Öğrencileri”, *Akpınar*, 12 (71), Eylül-Ekim 2017, 12-15.

2018

“Ben Paris’i Görmemiş Emekli Bir Profesörüm”, *Akpınar*, 12 (73), Ocak-Şubat 2018, 3-

“Çokbilmişlik Taslayanlar”, *Akpınar*, 12 (74), Mart-

Nisan 2018, 4-6.

“ İsmail Özmel ve Akpınar’ı”, *Akpınar*, 12 (74), Mart-Nisan 2018, 3-22.

“İmza Günleri”, *Akpınar*, 13 (76), Temmuz-Ağustos 2018, 10-13.

“Mehmet Zeki Akdağ”, *Akpınar*, , 13 (78), Kasım-Aralık 2018, 10-13.

2019

“Seninle Doğanlar”, *Akpınar*, 79, Ocak-Şubat 2019, 7-8.

Not: Bu yazı, 18 Haziran 1968 tarihinde Erzurum’da doğup 15 Ocak 1969 tarihinde aynı yerde vefat edip Erzurum Asri Mezarlığı’na defnedilen ilk çocuğumuz Mehmet İstemi’nin ölümünün 50. yılı münasebetiyle yazılmıştır.

“Destan Şairi Basri Gocul’un Mısralarına Yaklaşma”, *Akpınar*, 81, Mayıs-Haziran 2019, 3-6.

“Prof. Dr. Muhan Bali’ye Mektup / 1974”, *Akpınar*, 84, Kasım-Aralık 2019.XXXX

“Ali Berat’lı Toplantılar-

dan Hatıralar”, *Akpınar*, 82-83, Temmuz-Ağustos-Eylül-Ekim 2019, 11-15.

2020

“Bilim ve Kıskançlık”, *Akpınar*, 15 (86), Nisan-Mayıs 2020, 9-11..

İsmail Özmel, “Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ile Söyleşi”, *Akpınar*, 15 (87), Mayıs-Haziran 2020, 4-22.

Dergimizin bu sayısı, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Özel Sayısı olarak hazırlanmıştır. Tarafımızdan belirlenen öğrencilerim ile bir dosyamızın yazılarına yer verilmiştir: Profesörler: A. Duymaz, E. Şimşek, F. Çolak, H. İçel, N. Bakırcı, B. Köksel ; Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı ve edebiyat öğretmenini Ali Işık

“Saim Sakaoğlu’nun Günlükleri: 1 / Bir 1939’lunun Lise Günlükleri - 1957”, *Akpınar*, 15 (89), Eylül-Ekim 2020, 15-19.

“Ömer Seyfettin: Masaldan Hikâyeye”, *Akpınar*, 15 (90), Kasım-Aralık 2020, 12-18.

2021

“Folklor Dergiciliğimizin Pirllerinden İbrahim Aslanoğlu (1920-1995)”, *Akpınar*, 16 (91-92), Ocak-Şubat-Mart-Nisan 2021, 12-16

“Saim Sakaoğlu’nun Günlükleri: 2”, *Akpınar*, 16 (93), Mayıs-Haziran 2021, 8-11...

“Bizim Liselilerimiz: 1 / Lise Öğrencileri Olarak Cahit Sıtkı’yı Anıyoruz”, *Akpınar*, 16 (94), Temmuz-Ağustos 2021, 8-10.

2022

“Bir Efsane Araştırmacısının Hatıraları”, *Akpınar*, 17 (97), Ocak Şubat 2022, 3-7.

“Prof. Dr. Tuncer Gülensoy... Bir Kardeşten De Öte...”, *Akpınar*, 17 (98), Mart-Nisan 2022, 3-8.

“Teşehhüt Miktarı Görüştüğüm Ünlüler/Anlık Hatıralar - I”, *Akpınar*, 17 (99), Mayıs-Haziran 2022,

“Niğde’de Yeniden Doğuş; Akpınar, 1934’ten 2006’ya”, *Akpınar*, 17 (100), Temmuz-Ağustos 2022, 5-11.

“Konya’ya Kesin Dönüş Yapıyorum”, *Akpınar*, 17 (101-102), Eylül-Ekim-Kasım-Aralık 2022, 8-9,

2023

“Balkanlar, Struga Şiir Akşamları ve Yılın Şairi Bir Çuvaş Türkü”, *Akpınar*, 18 (103), Ocak-Şubat 2023, 3-9.

“Teşehhüt Miktarı Görüştüğüm Ünlüler/Anlık Hatıralar - II”, Prof. Dr. İlber Ortaylı Kimdir?” *Akpınar*, 18 (104), Mart-Nisan 2023, 3-5.

ÖZEL SAYI

Prof. Dr. SAİM SAKAOĞLU Özel Sayısı / *Akpınar* 15. Yıl; 15 (87), Mayıs-Haziran 2020,

Dergimizin sahibi ve başyazarı İsmail Özmel’in benimle ilgili bir yazısından sonra SÖYLEŞİ GELİYOR (S. 4/44)

Sonra profesör öğrencilerimden altısının hatıra türü yazıları yer alıyor: A. Duymaz, E. Şimşek, F. Çolak, H. İçel, N. Bakırcı, B. Köksel). Devamında ise öğretmen Ali Işık ile son öğrencilerimden Yrd. Doç. Dr. Atiye Nazlı’nın yine hatıra türü yazıları geliyor. Ön ve arka iç kapaklarda ise iki âşığı (Balcırlı Hasan Hüseyin Erden ile Kadırlılı Halil Karabulut) birer şiirine yer verilmiştir.

YILLARI MAKALE, BİLDİRİ VE ESERLERLE SÜSLEYEN İNSAN PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

Dostlarımız arkadaşlarımız ve çevremizdeki güzel insanlar için çok söz söyleriz de yazmakta ihmalkâr davranırız. Genellemeler, değerlendirmeler ve yorumlar veririz ama çevremizdeki güzel insanlar için bir tahlil denemesi yapmayız. Bu kusurlu davranışımı Saim Sakaoğlu için bozacağım ve onunla ve eserleriyle ortaya koyduğu tablonun anlamı ve önemi üzerindeki düşünce ve duygularımı yazmaya çalışacağım.

Bir bilim insanı, bir düşünür, bir ideal insanı yıllarca süren ciddi çalışmaların, eserlerin ve yayınların, yaşadığı çevrenin, görevi birikimi icabı ulaştığı uzak ülkelerdeki görgü ve bilgileri, araştırmaları koskoca bir çınara vücut verir ama çoğu zaman en yakında olanlar bile bu çınarın gücünün ve kuvvetinin nereden geldiğini, bilmem ki, hiç aklına getirir mi? Bu tarz bakışın bereket versin ki istisnaları vardır ve yetiştirdiği bilim insanları Saim Sakaoğlu Hocayı birçok yönden anlamaya ve anlatmaya çalışmışlardır.

Konusunun derinliklerine el uzatan bilim insanları, önce kaynaklara, yayınlanmış eserlere, makalelere kadar bir malzeme topluma ve onları inceleyerek, bilgi yanlışları, bilgi eksiklikleri ve onlara ilavede fayda umulan bölümleri katarak makale, eser,

bildiri olarak yayınlamak, bu gayretler Türk kültür tarihi ve malzemeleri yönünden paha biçilmez değerdedir. En çok dikkatimizi çeken ABD'lerindeki araştırmaları ve kaynak eserleri, eski yazmaların fotokopilerini 15 çuval olarak yurda getirmesi ve bunları değerlendirmek ve tanıtmak, o kadar kolay yapılacak işlerden olmadığı gibi, içinde bilmek ve öğrenmek merakını yeshertmemiş ve bu işin tadına ulaşmamış kişiler için tasavvuru bile zor gayretleri, birer anı olarak anlatmak bile ne kadar gönül okşayıcı ve doyurucudur...

Türk edebiyatının, destan, masal, atasözü, deyimler, tekerlemeler ve diğer mahsulleri derleyip toplayıp usullerine uygun yazmak ve yayınlamak işte Saim Sakaoğlu, Divanü Lügat'it-Türk, Dede Korkut Hikâyeleri, Nasrettin Hoca, Karacaoğlan ve Türk dünyası masalları ve şimdi adlarını saymadığım bini geçkin makalenin, yetmiş yakın eserin ve birçok bildirinin yazarı bir bilge. Esasında her eserini ele alarak onların tahlili, onların anlamları, muhtevaları üzerinde durarak, Saim Sakaoğlu'nun meraklar, tahayyüller ve ufuklar dünyasını gerçeğine yakın bir açıklığa kavuşturmaya çalışmak genç araştırmacıların yapması gereken çalışmalardan birisi olarak görmekteyiz. Bu ucu bucağı

fark edilmeyen konu zenginliği ve kökü çok derinlerdeki Türk kültürünün süslediği coğrafyaların da bilinmesine, tanınmasına hizmet edeceğini düşünmekteyiz.

Saim Sakaoğlu, halk kültürünü, halkın hafızasından yazıya dökmenin önemini öğrencilerine ulaştırmıştır. Aynı zamanda bu görünmeyen ama milletimizin fikri ve ruhi zenginliğini dokuyan bu kültürün, özellikleri ve çağdaş gelişmelerden geri kalması için eleştirel bir gözle yaklaşmanın gereğini görerek, birçok makaleyi, eseri gözden geçirmiş, onlardaki yanlışları ve eksiklikleri yazarak esasında araştırmacılara, önünüze gelen belgenin ne kadar sağlıklı belge olup olmadığını düşünerek, ona göre değer biçiniz, kültürümüzün safiyetini ve orijinalitesini korumanın geçerli yolu da budur demek

istemiştir.

Yayınlarının bir sicilini tutmak her yazara, her bilim insanına nasip olmadığını sanıyorum. Saim Hoca bu konuda örnek bir kişilik sergilemekte ve bildiri, makale ve eserlerinin bir listesini sunarak biyografi yazarlarına da yardımcı olmaktadır.

Türk edebiyatının ve halk kültürünün temel eserleri üzerindeki düşüncelerini ve araştırmalarını kitaplar halinde yayınlaması da gelecek nesiller için bir işaret olarak görmek gerekir sanırım.

Bundan sonrası için Saim Sakaoğlu'nun, Türk kültür coğrafyası ve bu kültürü eserleri ile süsleyen bilgeleri anlatan çalışmalarını sürdürmesi ve yetiştirdiği genç araştırmacılara bu birikimi aktarmayı sürdürmesi dileği ile sağlıklı, mutlu uzun bir ömür diliyorum.

BİR DAHA DÖNMEYECEKLER...

*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi
Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve
Edebiyatı Bölümü

Yani bizim okuduğumuz dönemlerde kopyalamak o kadar da kolay değildi. Biz verilen bir ödevi hazırlarken ister istemez okuduğumuz makalelerin veya kitapların etkisinde kalırdık ama birebir yazmazdık. Cümlelerimiz de henüz kemale ermediği için çocuğun ebeveynine özentisi gibi taklitten öteye gitmezdi. Tabii bu taklidi yaparken de öyle ustalıklarla yapmaya çalışırdık ki öykündüğümüz kişiden uzaklaşmaya çalıştığımızı düşünürdük. Çoğu zaman başarılı da olurduk.

Gelgelelim bu ameliyemiz doğaldı. Zaten yazı da böyle gelişmez miydi? Başkalarına öykünecek veya usturuplu cümlelerde yeni bir dünya oluşturmaya gayret ederdik. Amma velakin unuttuğumuz bir şey vardı ki o da üslup denilen kıymetti. Yani her yazının bir şahsiyeti ve karakteri vardı. Üslub-ı beyan aynıyle insandı. Kullandığın cümleler bilhassa kelimeler seni ele verirdi. Bunun adı da tahrirde büyük bir tecrübeye ulaşmaktı aslında. Ve biz elbette ki Türk Dili ve Edebiyatı öğrencileri olarak yolun başındaydık. Ne fırınımız vardı ne de ekmeğimiz. Kolay değildi bu serencam...

Üslubun değerini ilk fark ettiğimde karşımda pırıl pırıl enerjisi, nezaketi ve muhteşem

Türkçesiyle Saim Sakaoğlu duruyordu. Biz güzel Türkçe konuşmayı güzel giyinmeyi ondan öğrendik demiyorum. Çünkü hâlâ hocamıza ulaşmakta mazuruz. Ama heybemizi doldurma konusunda onlardan çok şey aldığımı zı belirtmek isterim.

Saim Hocamızın verdiği ödevi odasına gidip teslim ettim. Aradan belli bir zaman geçtikten sonra merak iştiyakıyla kapısını çalmaya başladım. Güzel yüzü ve gülüşü bizi hemencecik sandalyeye mıhladı. Ve açtı defterini. “Evladım” dedi “Sen bu çalışmayı yaparken üç farklı kaynaktan mı yararlandın?” diye, sordu. Tabii ben şok! Haydi, başka kaynaklardan yararlandığımı söylesin de üç kaynak” tespitine nasıl ulaşıldı? Dedim ya, tecrübesizlik! Saim Hocam bize orada güzel bir üslup dersi verdi ve ödevde cümlelerin değişen ruh hallerini bana tek tek gösterdi. Ve ona bir kez daha hayran kaldım.

Bir diğerinde Behçet Mahir’i getirmişti sınıfa. Hatta TRT’den de bir ekip vardı. Muhtemelen bu kayıtlar vardır arşivde. O dönemde IBAN’ı yazıp babadan para istemek nerde? Muziplik bu ya; kameralar bir ara Behçet Mahir’i terk edip sınıfta gezintiye başladı. Ben de o esnada yazıyı hazırladım. “Baba bana para gönder!” pankartı kamerayla buluştuğunda birden bire bana döndü. Hoca da kürsüden başını kaldırdı. Salona yayılan bir tebessüm birkaç kişinin arasında çınladı,

durdu. Ve o muhteşem insanın güzel yüzü hiç somurtmadı. Hatta bir ara, derste bir kitabı tanıtıyordu. Kitabın arka yüzünde ne yazdığını bilene elindeki kitabı hediye edeceğini söyledi. Ben de dayanamadım, “Hocam, fiyatı” dedim. Bu kez hocamla birlikte bütün sınıfta yükseldi kahkahalar... Ama bu cevapla kitabı da kapmış oldum...

Bizler Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne 12 Eylül'den sonra giden “uslu” öğrencilerdik. Yani her taraf süt limandı. Ortam tam da çalışmak için elverişliydi. Hocalar mı? O muhteşem insanlar... Gerçek akademisyenler... Haluk İpekten, Orhan Okay, Hüseyin Ayan, Şerif Aktaş, Bilge Seyidoğlu, Muhan Bali, Recep Toparlı. Yaşayanlara gani gani rahmet; kalanlara sağlıklı ve uzun ömürler diliyorum...

Her hocamızla ilgili o kadar güzel şeyler söylenebilir ki. Nice hatıralardan bahsedilebilir. Saim Sakaoğlu ise her hocamız gibi apayrı bir değerdi. Bir İstanbul Beyefendisiydi... Güzel Türkçesi ve munis ses tonuyla ders anlatırken bizi Erzurum'dan Tebriz'e; Azerbaycan'dan Erciş'e kadar götürürdü. Anlattığı masallar, bizi kurgusal bir vadiden geçişin soğuk yüzüne taşırdı. Bazen Dadaloğlu olup gürlerdik bazen de Karacaoğlu'nun sazıyla dertlenirdik. Öyle güzel giyinirdi ki, İrem Bağlarına girmeye cesaret edemezdik. Ama ona öyküne öyküne geleceğimizi hayallerle süslerdik. Sadece bilgisayarın ağırlığıyla değil tebriyesinin nezake-

Zeki Taştan, Atatürk Üniversitesi'nde öğrenci olduğu dönemde arkadaşlarıyla

tiyle de boynumuzu eğerdik.

Saim Hocamız bir de ısrarcıydı. Hiçbir zaman olduğu yerde durmadı... Peşimizi hiç bırakmadı. Nereye gidersek bizi buldu. Nereye giderseniz bir mektup alırdınız karşılığını. Mütevazılığın da abidesiydi. Kırşehir'de göreve başladık. Bizi takip etti. Mektuplarımıza verdiği karşılıkla öğretmeye ve eğitmeye devam etti. Hatta şimdi bile hocamızdan mektup geldiğini söylersem dediğimi daha iyi anlarsınız. İlk günkü heyecanından, nezaketinden, nezaketinden, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmedi. Kitapların peşini kovalamaktan, çalışmaktan, üretmekten, yazmaktan asla vazgeçmedi.

Şimdi mi?

Erzurum'daki o muhteşem hocalarımız, bir daha doğmayacak güneşlerdi... Onlar gitse de eserleriyle sizi takip ederdi. Kısa-ça eski terbiye yöntemi bu güzel hocalarla ezelden ebede devam ederdi.

Saim Hocamızın şahsında hepsinin huzurda hürmetle eğiliyorum...

Bir daha bu güzel insanlar gelmeyecek, onu biliyorum.

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE GÜZEL ANILARIMIZ

*Selçuk Üniversitesi Eğitim
Fakültesi Çalışanı (emekli)

Biz, Prof. Dr. Saim Sakaoglu ile 1988 yılından itibaren çalışmaya başladık. Bildiğiniz gibi sayın hocam Çaybaşı, ben de Hacifettahlıyım,

Biz Cuma günleri annelerimizi ziyarete gider, hayır dualarını alır, Fakülteye dönerdik.

Hocamın iki dönem dekanlık süresinde ıhlamur zamanında Mehmet Ali Uz Bey'in Köyceğiz'deki bahçesine gider, ıhlamur toplar, kışlık ıhlamur ihtiyacımızı tedarik ederdik.

İğde zamanında da Meram Sel Çayı kenarında bulunan çalı iğdelerini yünemeye giderdik.

Pekmez zamanı gelince de pekmez köpüğü yemeye giderdik. Bilhassa Gödene'de Veysel Efendi'nin davetine icabet ederdik.

Bazı gerekli açıklamalar:

Çaybaşı: Mevlâna'nın müridesi Fahrünnisa Hatun'un adını taşıyan, birkaç yıl önce adı değiştirilen Konya'nın en eski mahallelerin birinin ana caddesidir.

Hacifettah: Mehmet Bey'in baba ocağının tüttüğü mahallenin sınırları içinde yer alan ünlü bir mezarlıktır. O bölge bu adla da bilinir.

Mehmet Ali Uz, Av. Selçuk Üniversitesi'nin fahri doktoru. Konya üzerine hazırladığı kitap ve Konya Ansiklopedisi adlı ortak çalışmalarıyla tanınmaktadır.

Köyceğiz. Meram ilçesinin sınırları içinde, Dere Mahallesi'ne giden yolun üzerindeki bir bölgedir.

çalı iğdesi: Yabani iğde diye de bilinir. Ağzımızı buran bir tadı vardır ama keyif ehli olanlar bu iğde türünü tercih ederler.

yünemek: Bir daldaki meyveleri yapraklarıyla birlikte sıyırmaktır. Bir iğde dalındaki mesela 10-12 iğdeyi teker teker toplamak yerine aralarındaki yapraklarıyla birlikte sıyırmaktır,

Gödene: Meram ilçesinin eski köylerinden biri olup günümüzde **Dikmeli** ardıyla bilinen bir mahalledir.

Veysel Çelik: Günümüzdeki Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi'nin Selçuk Üniversitesi'ne bağlı olduğu dönemdeki fakültemizin yardımcı hizmetleri sınıfından bir mesai arkadaşımızdır.

SAİM AMCA'DAN SAİM HOCA'YA

Prof. Dr.
Hülya TAŞ*

*Bursa Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Erzurum... Orada doğdum, büyüdüm. Çocukluğumun ve gençliğimin ilk yılları, babamın da Atatürk Üniversitesi'nde memur olmasından dolayı lojmanlarda geçti. Saim Hocam ile ilgili ilk anım yaklaşık 10 yaşlarında iken babam ile lojmanlardaki evimize kitaplarını yerleştirmek üzere geldiğinde hatırlıyorum. O zaman Saim Hocam Amerika'ya gitmek için kitaplarını emin bir yere bırakmak istemiş. Rahmetli babam da bize bırakabileceğini söylemiş. (Babam İsmail Taş bu arada hem üniversitede çalışıyor hem de Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuyordu.) Kitaplıklar taşındı. Saim Hocam da sırasıyla kitaplarını dizdi. Sonra da bana ve iki kardeşime, " Bu kitapları okuyabilirsiniz ancak yırtmadan okuyun, olmaz mı?" demişti.

Annem ve babam kitaplığın bulunduğu tarafa geçmemize izin vermezlerdi. Ancak kitapların rengârenk ciltleri bizi o kadar cezbederdi ki onlardan gizli, kapakları güzel olan kitaplara göz gezdirirdik. Kitaplıkta bulunan masal kitaplarının çoğunu okumuşuzdur. (Şimdi düşündüğümde meğerse ben o zaman ne büyük bir hazinenin içindeymişim ama farkında değilmişim. O kitaplığa baktıkça benim de bu kadar çok kitabım olmasını istediğimi hatırlıyorum. Ne kadar içten istemişim ki seneler sonra Hocamın bulunduğu ana bilim dalını seçtim.)

Saim Hocam Amerika'dan döndüğünde kitaplarını toplamak için evimize geldi. Kitaplarını sırasıyla toplarken biz bazı kitapların yerlerini değiştirmişiz. Saim Hocam da kitapları sırasıyla koliye koyarken anladı. Biraz mahcup olduğumu hatırlıyorum. Ancak o gün kitaplarında bir eksiklik ve hasar olmadan teslim alan Saim Hocam, eksiksiz ve sağlam teslim eden annem oldukça mutluydular...

Lojman hayatı şehirdeki apartman hayatından farklıydı. Herkes birbirini tanırdı. Özel günlerde bir araya gelinirdi. Bayramlar çok güzel geçerdi. Saim Hocam, Yurdanur Hocam ve Selcen'in bayramlarda bize geldiğini hatırlıyorum. Saim Hocamı ve Yurdanur Hocamızı annem ve babam çok severdi. Babam, Saim Hocamızın nezaketinden, sık giyinmesinden, annem Yurdanur Hocamın çok güzel ve kibar olmasından bahsedirdi. Biz oyun oynamak için dışarıya çıktığımızda okuldan dönerken karşılaştığımız Yurdanur Hocam hep hâlîmi hatırlımı sorardı. Anneme selam gönderirdi. O yaşta önemsenmek çok hoşuma giderdi.

Hocamızın Atatürk Üniversitesi'nden ayrılmasından önce biz de Erzurum'dan ayrılmıştık. Ben Necatibey Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldum. Bursa Uludağ Üniversitesi'nde okutman olarak işe başladım.

Yüksek lisansımı ve doktoramı bitirdikten sonra Saim Hocam ile 1997 yılında Balıkesir'de, Hocam Metin Karadağ'ın düzenlediği I. Balıkesir Sempozyumu'nda karşılaştık. Ben de doktora tezimden seçtiğim konuyu sunmaya çalıştım. O kadar çok heyecanlandım ki bir ara nefesim gitti. Ve sesimin çıkmadığını hatırlıyorum. Sunumumun sonunda Saim Hocam yanıma gelmişti. Konumun güzel olduğunu, heyecanlanmamın doğal olduğunu söyleyerek bana moral vermişti.

Daha sonra çeşitli toplantılarda Saim Hocam ile bir araya geldik. Bu toplantılarda Hocam engin bilgi, görgü ve tecrübelerini bizimle paylaşmıştır ve paylaşmaya da devam etmektedir. Saim Hocamın öğrencisi olamadığım için üzgünüm ancak örnek bir bilim insanımı çocukluğumdan itibaren tanımak benim için çok büyük bir şans. Bu şansımın devam etmesini dileyerek Saim Hocama sağlıklı, huzurlu yaş almasını diliyorum...

DÜNYA HAZİNESİNDEN BİR SIR: PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

*Çorum Hitit Üniversitesi
Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili
ve Edebiyatı Bölümü Öğretim
Üyesi

Meclisimizde her şey güzel, olunca Leylâ.

*Doy hikmet sofrasında; rint kavlince; o
evlâ.*

Ariflerin sohbeti herkese olsun nasip,

*Böyle geçsin ömrümüz lütfeyle yüce Mev-
lâ.*

(İsmail Özmel, 1985)

(Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı ise Selçuk Üniversitesi'nde doktora-
dan öğrencim idi, ancak biz
emekli olanca tez yöneticiliği
genç bir meslektaşımıza aktarıldı.)

1. 1997 yılından beri yaz aylarını
Erdemli'de geçiriyorsunuz
ve mektuplarınızda her iki adresinizi de belirtiyorsunuz, ancak Erdemli ile ilgili bir yazı kaleme almadınız. Oradaki günlerinizden söz edebilir misiniz?

Günlük yazmak benim vaz geçilmez bir alışkanlığımdır. Daha Konya Lisesi ikinci sınıfında öğrenci iken günlük tutmaya başladım. Aralarla bu güzel işimi sürdürdüm. Bir ara, katıldığım yurt içi ve yurt bilimsel toplantılara ayrılan günlüklerim de oldu. Ancak en anlamlı günlüklerimi Erdemli'de tuttum. İşte günlüklerimin bilgisi.

I. Lise günlüklerim,

II numaralı günlüklerimin adı

şöyledir: Prof. Dr. Saim Sakaoğlu / Günlüklerim II / 33 Günlük Günlük, Erdemli 2002

10 Temmuz 2002 Pazartesi gününden başlayarak, zaman zaman gün atlamak suretiyle 11 Ağustos 2005 Perşembe gününe kadar olan 33 günü içine almaktadır. Bu sayı, Mersin il kodudur.

Bu günlüklerimiz için, baş tarafında şu açıklamanın konulması uygun bulunmuştur. “Basılma ihtimali olmayan bu günlüklerimi, günlük okumayı, özellikle günlük tutmayı sevenlere armağan ediyorum.”

Pek çok kişinin adının geçtiğini göreceksiniz. Okunduğu zaman aramızdan ayrılanlara rahmet dilekelerimizi iletiyoruz.

III. Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Günlüklerim III / Bir Emeklinin Yaz Günlüğü

16 Temmuz 2006 Pazar gününden başlayarak, pek az gün atlayarak 17 Eylül 2006 Pazar gününe kadar sürdürülmüştür.

Akademik sayfaların yöneticisi dostumuz Av. Mehmet Ali Uz'un, Yaka'nın sonunda ve Köyceğiz'in başladığı yerdeki 'Yazlık Ev'ini yılda birkaç kez ziyaret ederim: İhlamur toplarız, karadut yeriz, şeker armuduna olan özlemimizi gideririz, vb. bu yıl, bunların ilk ikisini gerçekleştirdikten sonra, gecikmeli olarak tatile çıktım. Artık 'izin' sözüne yer vermeyeceğim. Keyfemayeşa (gönlümce) tatil yapacağım.

Akademik Sayfalar kültürün, sanatın, sanat tarihinin, tarihinin,

edebiyatın, Türkçenin harman olduğu bir ortam... Orada pek çok konu var, ancak bazı eksikler de var. Deneme gibi, günce gibi... İşte biz, önümüzdeki yıl, bir kitabımızın bölümlerinden birini oluşturacağına inandığımız 33 Günlük Günlük adlı günlük denemelerimizi bu yaz da sürdürmek istedik. Bir Emeklinin Yaz Günlüğü böylece oluşmuş oldu.

Benimki biraz farklı bir günlük olacak; günlük okuma alışkanlığı olanlar bunu hemen fark edeceklerdir. “Haydi hayırlısı” deyip yola çıkıyoruz.

16 Temmuz 2006 Pazar

Dün güzel bir olayı yaşamıştık. İlk asistanım Prof. Dr. Ali Berat Alptekin’in kızı, torunum Yrd. Doç. Dr. Gökçen ile Atilla’nın düğününe katılmıştık. Hem de öyle bir katılma ki, sormayın. İlk defa iki kızım ve iki damadım ile böyle güzel bir toplantıda birlikte oluyorduk.

Planlarımızı, pazar gecesini Erdemli’deki evimizde geçirecek şekilde yapmıştık. Öyle de oldu. Otobüse, uçağa yetişme gibi bir sıkıntımız olmadığı için rahat rahat hazırlandık. Yolculuğa, her zamanki gibi Çaybaşı’ndan başladık. Ağabeyim Hasan Bey ile eşi Feride Hanım’a küçük bir ziyaretten sonra Ulurmak Caddesi’nden Karaman’ın yolunu tuttuk. Yanımızda büyük kızım Dr. Selcen ile büyük damadım Dr. Ali de varlar. Küçük kızım Seren ile Aydın yola yarın çıkacaklar. Çünkü “Tombalak”ımız, üç aylık Güven’imizin aşısı yapılacak.

Yolculuklarda kaptanın dilediği yerde mola verme hakkı vardır. Nedense bu sefer ilk molayı pek erken verdik. İçeri Çumra’nın dışından geçen geniş ve ağaçlıklı yolda canım durmak istedi. Doğrusu güzel bir yol... Böyle zamanlarda biz kaptanların küçük bir

beslenme faslı da olur. Tabii meyveler bu beslenmenin vazgeçilmezleridir.

Şimşek tesisleri açılıncaya kadar asıl molamızı Mut’ta Çınaraltı Parkı’nda verirdik. Nedense birkaç yıldır bu geleneğimizi değiştirdik. Bir kere, Şimşek daha düzenli, daha temiz ve doğayla iç içe... İsteyen gözleme bile yiyebiliyor.

Mut’u geçiyor ve Sertavul’a vuruyoruz. Ben yol boyunca yer alan trafik işaretlerinden başkalarına bakmadığım için öbür yazıları okumak Yurdanur Hanım’a kalıyor: “Danyal Ateş’in Yeri”. Haydi, bu da nereden çıktı yahu? Geleniğin bozulması burada da sürüp gitti. İndik ve Göksu’ya yükseklerden bakan balkon büyüğü terasa geçtik. İyi ki durmuşuz. İş yeri sahibinin, biraz çenesi düşük, ha bire konuşuyor, bilgi yüklemeye çalışıyor! Ayrıca kola ve benzerini de içirmiyor. Orada; yalnızca mö cola (!) içebiliyorsunuz, yani ayran! Öyle yaptık. Hepimize birer tas ayran sunuldu, yanlarında da özel kaşıklar yer alıyordu. Neyse yiyip içtiklerimiz bize kalsın, biz Göksu’ya dönelim. Kıvrım kıvrım akıp giden, hayır aktığı pek de belli olmayan Göksu’yu tepeden, hem de dürbünle seyretmek o kadar güzel oluyor ki... Daha kalacağız ama atalar “yolcu yolunda gerek” demişlerdi ya; ona uyuyoruz.

Akşam yemeğini sitemizin bahçesinde yiyoruz. Uykuya çekilmemiz 23’ü buluyor. Günün yorgunluğunu atacağız umuduyla pikelerimizin altında mevzileniyoruz.

Unutmadan söyleyeyim, yatmadan önce bugünkü Hürriyet’te olan ‘10k’ temizliği sürüyor’ başlıklı yazı epey ses getireceğe benziyor. Sadece o mu? ‘Zaptiye’ başlıklı yazısıyla Murat Bardakçı

da eline çomağı alanlardan.

2. İstanbul Üniversitesi'nde mezuniyet teziniz Türk dili alanında idi, sonraki dönemde Mehmet Kaplan Hocamız danışmanlığında halk edebiyatına yöneldiniz. Kaplan Hocamız ile ilgili bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

İstanbul Üniversitesi'nde, pek çok arkadaşımızın normal sertifika olanak bile almadıkları Umumi Türk Dili Sertifikası'nı tezli olarak seçmiştim, Koca sınavta bu cesareti gösterenlerin sayısı üç idi. Öbür iki ad ise; Atilla Özkırmımlı ve Nadire Saltık idi. Tez danışmanımız ise Ord. Prof. Dr. Reşid Rahmeti Arat idi. Ancak tezim üzerinde çalışırken hocam iki defa kalp krizi geçirerek Cerrahpaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Sürekli olarak hocamı ziyaret ediyor, yardımcı oluyordum. Vefatı üzerine tezimi, o günlerde Dr. olan Muharrem Ergin Bey ile tamamladık.

Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi'nde iki buçuk yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Atatürk Üniversitesi'nde açılan Türk Dili asistanlık sınavını kazanarak orada göreve başladım. Ancak bölüm başkanımız benim gibi Türk dili asistanı olan arkadaşlardan birini halk edebiyatı alanına kaydırmak istiyormuş. O arkadaşımız ise, yakında 1416 Sayılı Kanun ile yurt dışı dışına gitmeyi planladığı için kabul etmemiş ve anlatıldığına göre de tepki göstermiş. Durumu öğrenince, kıdemli asistanlardan Harun Tolasa ile bölüm başkanına haber göndererek, "Bilim bilimdir, isteyen her alanda yapabilir. Ben talibim. Yeter ki tatsızlık olmasın." Mesajını ilettim, Böylece ben yeni bir alana geçerken öbür arkadaşımız da birkaç ay sonra Almanya'ya uçtu.

Kimler miydi o dönemde asistan olarak alınanlar? Dört kadro vardı ve beş kişi alınmıştı. İstanbul Üniversitesi'nden iki buçuk yıl önce mezun olan ben ile yeni mezunlar Ahmet Bican Ercilasun ve Nuri Yüce, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nden bir buçuk yıl önce mezun olan Kütahya Lisesi edebiyat öğretmenini Turgut Günay ile Atatürk Üniversitesi'nden yeni mezun olan Turgut Karacan...

Böylece, öğrencilik yıllarımda bir saat bile ders almadığım halk edebiyatı alanına asistan olmuşum. Çünkü mezun olduğum bölümde böyle bir ders yoktu. Ancak yeni bölümüme benimle aynı bölümden mezunu olan itti asistan daha vardı: Dr. Muhan Bali ve Asis. Bilge Palandöken (Seyitoğlu). İkisinin de doktora hocası, mezun olduğumuz bölümün öğretim üyelerinden Prof. Dr. Mehmet Kaplan imiş. Prof. Kaplan, Atatürk Üniversitesi'nin kuruluş aşamasında öğretim üyesi, dekan ve rektör vekilliği gibi görevleri üstlenmiş. Benim de doktora danışmanlığımı kabul ettiler ve birlikte çalışmaya başladık.

Bafra-Samsun'da yayımlanan Edebice dergisi, 32. sayısında Dr. Ersin Bayram'ın öncülüğünde Mehmet Kaplan Dosyası hazırlandı. Bu arada bizden de bir yazı istenmişti, Oraya gönderdiğimiz yazımızdan bir bölümünü buraya alıyorum.

"HEMEN SAİM BEY'İ BULUNUZ"

Hocanızla tez çalışmasını yaparken uzakta olmanın çok büyük sıkıntıları olur. Bunu bildiğim için, ilerleyen yıllarda başka illerde görev yapıp da benim yüksek lisans ve doktora öğrencilerim olan gençlere büyük kolaylıklar sağladım.

Ben bir ara çalışmam için Er-

zurum'dan İstanbul'a geldim. Tabii ilk işim hocamla görüşmek, randevu olabilmek. O günler öğrencilerini eğitimi engellediği günlerdi. Fakülteler sık sık eğitimlerine ara veriyorlardı.

Fakülteye gelip hocamı odasında ziyaret ediyordum. O, derslerinin olduğunu söyleyerek bana bir görüşme gün ve saati veriyor. Teşekkür edip ayrılıyordum.

Meğer o saatlerde üniversitenin ilgili kurulu toplanmış, eğitimin devam edip edemeyeceği konusunda karar vermek üzere imiş. Hocamın yanından ayrılmamdan kısa bir süre sonra üniversitenin eğitimine ara verdiğiyle ilgili karar bölüme kadar gelince hocam hemen etrafındakilerden beni tanıyanlara emir vermiş:

“Hemen Saim Bey’i bulunuz.”

Ben de Bölüm Seminer Kitaplığı'nda bakmam gereken bazı kaynaklarla ilgileniyordum. Ben daha tatil edilme olayından bilgi sahibi değilim. Tanıyanlardan biri gelip Kaplan Bey'in beni odasında beklediğini söyledi.. Merakla hocamızın yanına vardım.“Kardeşim, gel... Dersler tatil edildi. Beklememize gerek yok. Haydi, çalışalım.”

Böylece hocam bana zaman kazandırdığı gibi söyleyeceği bazı konuları da bir an önce aktarmış oldu.

Tez çalışmalarım için İstanbul'a gidişlerimde, Çapa'daki Yüksek Öğretmen Okulu'nun misafirhane benzeri yerleri vardı, oralarda kalıyordum. Daha sonraki dönemlerde haber aldım ki, dayımın oğlu yüksek inşaat teknikeri Mehmet Aydın Köseoğlu üniversitede öğrenci olunca Yıldız'da bir ev kiralamış ve orada yalnız kalıyormuş. Artık ben de o evde kalmaya başladım. Aydın sabah erkence işe gidiyor, gece de

geç vakit okulundan dönüyordu. Dolayısıyla benim için evde çok iyi bir çalışma ortamı oluşmuştu. Kütüphanelere gitmediğim günlerde evde verimli bir çalışma dönemi geçiriyordum.

Uzun bir süre İstanbul'da kalacaktım. Hocam, sağ olsun bana bir kolaylık sağladı.

“Saim kardeşim; okulda çalışmalarımız verimli olmayabilir. Onun için ben sizi evimde bekleyeceğim.”

Artık ben haftanın altı günü evde ve kitaplıklarda çalışıyor, cumartesi günleri hocamın evini yolunu tutuyordum. Evi, Kadıköy Moda'da, Yoğurtçu Park yakınındaki bir apartmanın dördüncü katında idi. Görüşme saatlerimiz sürekli olarak, 15.00-17.00 arası idi.

Ben Yıldız'dan 13.00'te çıkıyor, yürüyerek veya otobüsle Be-

şiktaş'a iniyordum. Orada sürekle yemek yediğim bir lokanta vardı. Karnımı doyurduktan sonra otobüse binip Karaköy'e iniyordum. Bir vapur beni Kadıköy İskelesi'ne kadar götürüyordu. Eğer yeterli vaktim varsa ve hava şartları da uygun ise hocamın evine kadar yürüyordum. Hocamın evinin yakınana kadar olan doymuşlar ise daha çok işime yarlıyordu.

Saat tam 15.00 olunca sağ elimin işaret parmağı hocamın evinin kapı ziline dokunuyordu. Bir günün dışında bu uyumlu gidiş gelişler hiç aksamadı.

O cumartesi günü havanın keyfi yerinde değildi. Karaköy İskelesi'ne gelince vapurların Kadıköy'e değil de Haydarpaşa'ya uğrayacağı anonsu yapıldı. Zamanım vardı ve ben bu yolculuğa başladım. Sen misin bu havada vapura binen! Haydarpaşa'ya varıncaya kadar vapur yolcularının pek çoğu gibi beni de deniz tutuverdi. Başım dönüyor, midem bir tuhaf oluyordu. Oysa ben beş buçuk yıl İstanbul'da okumuş ve defalarca vapur yolculuğu yapmıştım. Paşa'ya inince bir yere ilişip biraz dinlerdim. Daha doğrusu kendimi toparlamaya çalıştım. Zaman daralıyordu ve hocama geç kalacaktım.

O yıllarda herkesin cebinde birkaç telefon jetonu bulunurdu. Ben de bu jetonlardan biriyle hocama ulaşip durumumu anlattım. Bana zorda isem gelemeyebileceğimi söyledi. Ben de, geleceğimi ama biraz gecikeceğimi söyledim. Bekleyeceğini söyle.

(“Prof. Dr. Mehmet Kaplan Beyefendi Doktora Hocamdı”, Edebice 32, 7 (32), Güz 2022, 15-19, hatıra: s. 17)

3. Çay... Çay içmediğinizi biliyoruz. Her gün milyonlarca insanın, neredeyse içmeden yaşaya-

mayacağına inandığı çayı siz niçin içmiyorsunuz? Özel bir sebebi var mıdır?

Ben, bir zamanlar dünyanın en keyif verici çaylarını içmiştim. Lise ve üniversite yıllarımın tatillerinde dükkânımızın işlerine yardımcı olmak için evimizde çalışırdım. Rahmetli babacığım da ikinci vakti gelince, o eskilerin ortadan telli ocağında çayımızı demlerdi. O iki, ben bir bardak çay ile yetinirdik, çünkü bu kadarı bize yetiyordu.

Hayatım boyunca böylesi çayları bir daha içemedim. ‘Kap gel oğlum bize iki çay’ muhabbeti artık çekilmez oluyordu. Bir parmak çay, dört parmak da katkı maddesi niyetiyle kaynatılmış suyun eklenmesi ile oluşan renkli ve sıcak sıvı çay zevkimi ve keyfimi ortadan kaldırıyor.

06 Haziran 1969 tarihinde Bayburt'ta derlemeye başlayacaktık. Bir gün önce Konya'da çayı boykot sözü verip yola çıkmıştık. Ama o gün Bayburt yarı açık cezaevinde derleme yapacaktık. Bir gün önce söz vermimize karşılık hapishane sakinlerinin ikramı olan çayı reddedemeyip boykotu 06 Hazirana erteledim. O gün bu gündür yolda sadece o gün en fazla iki bardak çay içerim. Bu durumdan hiç de şikâyetçi değilim ve hayatımdan memnun. Meğer çaysız da yaşanabilirmiş!

Küçük bir çıkma... Aynı yıldan beri kahve de içmem. Ancak özel günlerde bir fincan... İkiyi bulduğu yıllar da oldu, hiç içmediğim yıllar da... Tarih sıkıntısı (!) yok, yeter ki anlamlı bir gün olsun.

Kahvemizi de içtiğimize göre sohbetimizi de noktalayabiliriz.

Hocam, bizi mutlu ettiniz, teşekkür ederim.